

А, може би, това по което тъй страстно, до помрачене се стремимъ е до сами насъ... и когато разберемъ ще бжде късно...

Не е ли то влечение на уморенитъ отъ безцвѣтността на катадневното—къмъ естетическия аспектъ на сжщото въ огледалото на изкуството?

Овчаръ и млада овчарка жъднеятъ единъ за другъ. Любовта имъ е задушевна като мириса на сѣно и прѣска благаухане на теменуга. Но дълги ги дълбокъ виръ и когато се опитватъ да го прѣскочатъ заедно потъватъ. Небесниятъ химвъ на сърдцата имъ замлъква, прѣди да забучи въ оргията на разгорялата отъ сливанието кръвъ. Сжщата изтома е обзела и Калина („Мечкаръ“) която намира алъчни глуми и воплитъ на свои за да оиде по скитникъ незнаенъ на пияно тържество, макаръ за седемъ години. Послѣ?—но това питане силниятъ не си задава.

„Опустели ми сж, майно льо

Опустели черкви

Онемели попове...

Дълбока вода бродъ нема

Хубава мома родъ нема!“

Ако не приживѣ—слѣдъ смъртъ ще се събератъ. Споменете „Надъ черква“...

Животъ заплетекъ, противорѣчивъ. Понѣкога тя нехае („Змейно“) и тогава той отива въ глухи пушинаци съ своята неудържима скръбъ и съ единственъ утѣшителъ-кавала. Слѣдъ време, нѣвемъ, ще се сѣпнатъ въ късно проумѣне сърцата ала... свекърва ще бжде на пътя имъ—

Или, не.

Задомени тѣ ще спратъ „На прозорѣца“ Загледани въ миналото. Бракътъ е повратна точка въ земния нагонъ на човѣка. Той спира, обглежда се назадъ съ ведъръ взоръ: хе, прѣкаралъ е харна младостъ, трѣба вече да отдъхне, да подкачи мирна работа. Нека ново поколѣние заеме мѣстото му, завидно оталожение, което може да се прѣвърне и въ сѣнь. Само прѣдопрѣдѣленитъ всѣкога да бждатъ будни не го помнятъ. Тѣмъ е сждено да ставатъ изразители на немирния духъ, който се разпъва въ противорѣчията на живота, зове на прѣдъ и търси, търси... Азъ ги зная. Малцина сж тѣ, страннытѣ съ червия на незадоволството и жаждата въ гръдта си. Тѣ навсѣкждѣ обхождатъ много—непознатѣ за сивинитѣ роби на еднообрзния трудъ—радости изпитватъ. Ала настѣпватъ дни и бурната мощъ е изпрахосана, устрема се иотощава, огъня вече мъждѣе—и налѣгне ги блѣнъ за топло свое огнище, а сж пропуснали сводното време: когато сж били звани; тѣ сж разкъсвали сърцата на близки и на обичашитѣ